

Arrest

nr. 203 268 van 27 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. HZAINÉ *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 6 januari 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 13 januari 2016 asiel aan. Op 4 juli 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X1371 (d.i. X 1992). U verklaarde van Pashtou origine te zijn en afkomstig te zijn uit Said Bashy, een subdorp van het dorp Kaga, district Khogyani in de provincie Nangarhar.

U studeerde in 1391 (d.i. 2012) af van de Malakyar High School. Na het afstuderen verhuisde u naar Jalalabad, waar u gedurende enkele maanden een opleiding volgde aan het Tolo-e-Afghan Instituut. Nadat u uw opleiding vervolledigde in 2012, ging u op zoek naar werk. Via uw neef A. R. (...) kwam u te weten dat er vacatures waren bij SCLR Afghanistan (Social Development & Legal Rights), een NGO waarvan verschillende projecten door USAID gesponsord werden. U begon op 15 januari 2013 te werken voor 'support 2', een project dat eveneens door USAID gesponsord werd. Uw taak bestond erin de vragenlijsten, die onderzoekers afnamen bij de lokale bevolking in verband omtrent de projecten van USAID, na te kijken, te vertalen en in te geven in de computer. U huurde een kamer in Jalalabad, maar ging regelmatig over en weer naar Khogyani.

Begin oktober, ongeveer een maand voor uw vertrek, ontving u 6 tot 7 dreigtelefoontjes van iemand die zich voorstelde als de woordvoeder van de taliban in het Khogyani district. Hij vroeg aanvankelijk aan u om u aan te sluiten bij de jihad en om te stoppen met uw werk. Toen bleek dat u dit niet van plan was, vroeg hij u om financiële steun. Later vroeg dezelfde persoon u tevens om informatie aan hen door te geven in verband met uw werk. Na ongeveer een week veranderde u van simkaart. Hierna ontving u geen dreigtelefoontjes meer. Ongeveer een week nadat u het laatste telefoontje van de taliban had ontvangen, belde uw vader u om te zeggen dat hij een dreigbrief op uw naam had gevonden bij u thuis in Khogyani. Hierin werd u gevraagd zich aan te sluiten bij de taliban. U hechtte echter niet te veel belang aan deze brief en ging gewoon door met uw werk. Ongeveer tien dagen later verwittigde uw vader u dat er een tweede dreigbrief op uw naam was gevonden. Ditmaal vroeg de taliban u om u aan te sluiten en hen te voorzien van financiële steun. Wederom gaf u geen aandacht aan deze brief en bleef u gewoon verder gaan met uw werk. Nog eens tien dagen later verwittigde uw vader u dat er voor de derde maal een dreigbrief op uw naam was gearriveerd bij hen thuis. Hierin werd u met de dood bedreigd. Nadat uw vader u van deze doodsbedreiging op de hoogte bracht, besliste u Afghanistan te verlaten. U bleef gedurende vier of vijf dagen op uw werk en verliet Jalalabad op 25 november 2015.

Via Jalalabad en Kabul reisde u naar Nimruz, waar u de grens overstak met Iran. Via Turkije en Bulgarije bereikte u Europa. U was ongeveer 50 dagen onderweg. U kwam aan in België op 6 januari 2016 en vroeg asiel aan op 13 januari 2016.

Na uw vertrek uit Afghanistan werd uw vader nog verschillende keren via de telefoon door de taliban gecontacteerd. Zij vroegen hem om u aan hen over te leveren. Uw vader verklaarde hen echter dat hij geen zoon meer had. Vervolgens stopten uw ouders met werken op het land en verhuisden zij naar Khogyani Bazaar. Uw broer zich aan bij het leger.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader, uw middelbare schooldiploma van de Malakyar Hotak High School, het diploma van uw vervolgopleiding bij 'tolo-e-afghan', een badge van uw werk, twee attesten van tewerkstelling, een contract van een jaar met twee verlengingen, drie dreigbrieven van de taliban, een envelop van DHL en twee medische attesten uit België.

B. Motivering

U vreest dat u bij terugkeer naar Afghanistan gedood zult worden door leden van de taliban. Zij bedreigden u omwille van uw werk bij SCLR en eisten van u dat u zich bij hen zou aansluiten, hen financieel zou steunen, of hen informatie over deze organisatie zou verstrekken. U weigerde echter op hun eisen in te gaan.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) echter besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van de Conventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn niet geloofwaardig.

Vooreerst lijkt uw houding ten opzichte van de bedreiging door de taliban weinig aannemelijk. Zo verklaarde u dat u de dreiging van de taliban pas na de derde dreigbrief serieus nam. Hiervoor zou u gedacht hebben dat het niets ernstig was (CGVS II p. 9). Gevraagd wat u deed na de eerste dreigbrief verklaarde u "Ik deed niets, ik ging door met mijn leven als normaal." (CGVS II p. 7) Deze uitleg lijkt echter weinig aannemelijk. U verklaarde immers dat twee van uw collega's reeds problemen kenden met de taliban, waarbij één van hen het leven liet (CGVS II p. 3). Geconfronteerd met dit feit verklaarde u dat deze collega's overleden in het begin van de periode dat u werd aangesteld en dat zij onderzoek deden in het veld. Deze verklaring volstaat niet. Gezien deze personen collega's van u waren, en gevisieerd werden door de taliban, lijkt het dan ook weinig waarschijnlijk dat u deze bedreiging door de taliban zomaar aan de kant zou schuiven. Het feit dat u verklaart de bedreigingen pas na de derde dreigbrief serieus te nemen en dan plotsklaps besliste het land te verlaten, terwijl op dat moment reeds gedurende een maand door de taliban werd lastig gevallen zowel telefonisch als via dreigbrief zonder eerder veel aandacht aan deze bedreigingen te besteden, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Daarenboven lijkt uw houding tegenover uw collega's na het begin van uw beweerde problemen weinig aannemelijk. U verklaarde met drie collega's hetzelfde werk te doen (CGVS II p. 3). Toch heeft u nagelaten met uw collega's over deze bedreiging te spreken. (CGVS I p. 15, CGVS II p. 10). U verklaarde dat indien men problemen heeft met de taliban, men dit niet laat weten aan iemand anders. U zou evenmin aan uw collega's gevraagd hebben of zij ooit problemen hebben gekend omwille van hun werk. U verklaarde hieromtrent dat u zoiets niet aan iemand kon vragen en dat u niet wist of uw collega's problemen met de taliban kenden. (CGVS I p. 16, CGVS II p. 10). Dit lijkt echter weinig waarschijnlijk. Op deze manier zou u immers te weten kunnen komen of uw collega's eveneens werden benaderd door de taliban, wat hun reactie hierop was, wat voor consequenties deze toenadering had, hoe zij hiermee omgingen, hoe zij zich hiertegen wapenden, of zij bescherming zochten of konden krijgen,... Bovendien hadden twee van uw collega's die veldwerk deden reeds eerder problemen gekend met de taliban (CGVS II p. 3). Het was op uw werk dan ook niet ongekend dat er risico's aan de job vasthingen. Het feit dat u heeft nagelaten met uw collega's te spreken over de situatie waarin u zich bevond en u evenmin weet of zij reeds eerder gelijkaardige problemen ondervonden, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder dient er opgemerkt te worden dat u inconsistente en vage verklaringen aflegde omtrent de verschillende bedreigingen die u ontving en die de redenen voor uw vertrek vormden.

Zo waren de verklaringen die u aflegde omtrent het eerste telefoontje dat u ontving van de taliban opvallend vaag. Gevraagd wanneer u dit telefoontje kreeg verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat dit gesprek plaatsvond een maand voor u Afghanistan had verlaten. U dacht dat dit gesprek in oktober had plaatsgevonden, maar wist het niet precies (CGVS I p. 14). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u echter tot twee maal toe niet meer te weten wanneer u voor de eerste maal gebeld werd. Enkel wanneer u specifiek gevraagd werd in welke maand dit telefoontje plaatsvond, antwoordde u dat u in oktober werd gebeld (CGVS II p. 6). Verder legde u vage en inconsistente verklaringen af omtrent de plaats waar u zich bevond op het moment dat u het eerste telefonische contact had met de taliban. Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview op het CGVS aanvankelijk dat u vermoedde dat u zich toen op uw werk bevond. Later bevestigde u deze vermoedens door te verklaren dat u op uw werk was op het moment dat zij u belden, en dat u nadien naar huis ging en uw vader belde (CGVS I p. 14). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS kon u zich echter niet meer herinneren waar u was op het moment dat u voor de eerste keer door de taliban werd gebeld. U verklaarde slechts dat u zich in Jalalabad bevond, maar kon zich niet meer herinneren of u thuis was of op uw werk (CGVS II p. 6). U kon tijdens uw tweede interview evenmin zeggen op welk moment van de dag dit telefoontje plaatsvond (CGVS II p. 11). Verder waren de verklaringen die u aflegde over de inhoud van dit telefoongesprek allerm minst overtuigend. Gevraagd wat de taliban van u wou in het eerste telefoontje verklaarde u "ik weet het niet meer, omdat ik het eerder zei, we deden begroeting, introductie". Wanneer u nogmaals werd gevraagd waarom u voor een eerste keer door de taliban werd gebeld en wat zij van u wilden verklaarde u slechts dat ze u veel dingen vroegen, nl. om u aan te sluiten, om voor hen te werken als een spion en dat ze dit in alle telefoongesprekken vermeldden (CGVS I p. 15). Tijdens uw tweede interview nogmaals gevraagd wat de taliban u precies vertelde in dit eerste gesprek, verklaarde u dat hij veel dingen zei die u zich niet herinnerde (CGVS II p. 7). Over hoe dit telefoongesprek dan precies geëindigd was verklaarde u "hij vertelde me 'ik ben een woordvoerder van de taliban' en dit en dat, maar ik herinner het me niet exact." (CGVS II p. 7). Dit eerste telefoongesprek vormde echter het begin van uw problemen met de taliban. Bovendien kan verwacht worden dat dergelijk rechtstreeks contact met de taliban toch enige indruk op u zou achterlaten en dat u hierover dan ook consistente, gedetailleerde en

doorleefde verklaringen zou kunnen afleggen. Het feit dat u zulke vage en inconsistente verklaringen aflegt over de moment waarop u gecontacteerd werd, de omstandigheden waarin u zich bevond toen u gecontacteerd werd en de inhoud van dit telefoongesprek, doet dan ook ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook de verklaringen die u aflegde omtrent de acties die u ondernomen had na het ontvangen van de dreigbrief zijn vaag en incoherent. U verklaarde dat u enkel uw vader op de hoogte had gebracht van dit telefoongesprek. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat u uw vader verwittigde dezelfde dag als dat u door de taliban werd gebeld (CGVS I p. 14). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS wist u echter niet meer wanneer u uw vader inlichtte over dit telefoongesprek. Gevraagd of u hem dezelfde dag of pas enkele dagen later verwittigde, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS II p. 7). Daarenboven waren uw verklaringen omtrent de reactie van uw vader, toen u hem vertelde over dit eerste telefoongesprek evenmin weinig overtuigend. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gesprek op het CGVS dat uw vader u, toen u hem over dit telefoontje vertelde, verklaarde dat het misschien enkele van uw vrienden waren die u lastig vielen (CGVS I p. 14). Toen u echter tijdens uw tweede gehoor op het CGVS werd gevraagd wat uw vader u vertelde toen u hem van dit telefoontje op de hoogte bracht, verklaarde u dat u zich dit niet herinnerde (CGVS II p. 8). Enkel nadat u dezelfde vraag nog eens nadrukkelijk werd gesteld, antwoordde u dat u dacht dat hij u zei dat het misschien uw vrienden waren die u belden (CGVS II p. 8). Gezien dit eerste telefoongesprek de aanleiding vormde van uw problemen in Afghanistan en gezien u verschillende mensen kende die reeds problemen hadden gehad met de taliban (CGVS II p. 3) kan dan ook van u verwacht worden dat dit gesprek enige indruk op u zou hebben gemaakt en dat u zich bijgevolg nog helder zou kunnen herinneren wat u na dit gesprek had gedaan en welk advies u hieromtrent had gekregen. Het feit dat u hierover zulke vage verklaringen aflegt komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede.

Verder legde u vage verklaringen af omtrent de eisen die de taliban u stelde. Zo verklaarde u in het eerste interview op het CGVS dat u drie zaken werden gevraagd, nl. dat u zich moest aansluiten, dat u de taliban financiële steun moest geven en dat u hen informatie zou moeten doorspelen (CGVS I p. 14). Tijdens uw tweede interview op het CGVS verklaarde u echter dat de taliban u gevraagd had om u bij hen aan te sluiten en hen financieel te ondersteunen. Gevraagd of de taliban u buiten deze twee zaken nog om iets anders vroeg, verklaarde u van niet. Zelfs wanneer u werd gevraagd of u ooit om informatie werd gevraagd, haalde u dit feit niet aan, maar vroeg u om verduidelijking. Enkel wanneer u gevraagd werd of u misschien informatie over uw werk moest doorgeven, verklaarde u dat de taliban u gevraagd had een agent van hen te zijn (CGVS II p. 8). Het is echter zeer opmerkelijk dat u initieel niet spontaan aanhaalt dat de taliban dit eveneens van u gevraagd had, en dit feit slechts verteld nadat u de woorden als het ware in de mond gelegd werden. Het feit dat u hier zelf aanvankelijk niets over vertelt tijdens uw tweede interview doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts kunnen er enkele vraagtekens geplaatst worden bij de manier waarop de taliban u zou hebben proberen rekruteren. Zo zouden zij u gedurende één week telefonisch hebben gecontacteerd om u te proberen overtuigen u bij hen aan te sluiten. Vervolgens zou u een week niets van hen gehoord hebben tot u ongeveer een week later de eerste dreigbrief ontving. In totaal ontving u drie dreigbrieven, tussen dewelke telkens 10 dagen tijd zaten. Het lijkt echter opmerkelijk dat zij u gedurende ongeveer een maand contacteerden en probeerden te overtuigen, terwijl u reeds in het begin telefonisch had aangegeven niet met hen te willen meewerken (CGVS II p. 7). Gezien u reeds in het begin had aangegeven niet met hen te willen samenwerken, is het dan ook opmerkelijk dat zij u daarenboven nog zouden vragen voor hen te spioneren, zij zouden immers nooit zeker kunnen zijn van uw loyaliteit.

In verband met deze vaagheden en inconsistenties verklaarde uzelf dat ze voortkwamen uit een depressie (CGVS II p. 6). U legde bovendien twee medische attesten voor ter staving van uw psychologische problemen. In het eerste attest, opgesteld door een psychiatrisch assistente, wordt vermeld dat u gekend bent met slaapproblemen, geheugenproblemen, concentratieproblemen en prikkelbaarheid. Het tweede attest, voor zover leesbaar, is een bevestiging van het eerste attest, waarin vermeldt wordt dat u prikkelbaar en depressief zou zijn, tekenen van een post-traumatische ervaring zou vertonen en zelfmoordgedachten zou hebben. Er moet opgemerkt worden dat uit deze attesten niet blijkt o.b.v. welk objectief onderzoek men tot deze conclusie komt. Evenmin wordt er melding gemaakt van een aantasting van uw geheugen en uw cognitieve vermogens waardoor u zich in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Dit medisch attest toont aldus niet aan dat u niet over de cognitieve vermogens zou beschikken om vragen te beantwoorden over zaken die betrekking hadden tot uw realiteit en biedt aldus geen verklaring voor de hierboven gemaakte vaststellingen waaruit blijkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan de

bedreigingen door de taliban. Daarenboven is het oordeel dat uw bedreiging door de taliban niet geloofwaardig is niet enkel gebaseerd op het feit dat u zich jaartallen of data niet zou herinneren, maar op het feit dat u geen consistente en heldere verklaringen kon afleggen omtrent kernelementen uit uw asielrelaas waarvan redelijkerwijze verwacht mag worden dat u ze ook na verloop van bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u zowel tijdens uw eerste als uw tweede interview op het CGVS over sommige gebeurtenissen wel zonder enige twijfel de juiste tijdssituering kan geven. Zo legde u tijdens beide gehoren consistente verklaringen af omtrent uw datum van vertrek uit Afghanistan, weet u hoeveel tijd er tussen het laatste telefoontje en de dreigbrief zat, legde u consistente verklaringen af omtrent de periodes tussen de dreigbrieven, het aantal telefoontjes dat u ontvangen zou hebben,... Gezien u beweert aan geheugenproblemen te lijden omwille van uw depressie, is het echter weinig aannemelijk dat u zich wel deze verschillende data en aantallen zou onthouden, maar dat u de context rond de bepalende gebeurtenissen uit uw relaas, zoals de inhoud van dit gesprek en de plaats en moment van de dag waarop het eerste contact met de taliban plaatsvond, wel zou vergeten.

Het feit dat u voor SDLR heeft gewerkt wordt in deze beslissing niet in twijfel getrokken. Dit feit an sich volstaat echter niet om als vluchteling erkend te worden. Er dient immers gekeken te worden naar uw jobinhoud, uw taken en de individuele omstandigheden waarin u werkte. Zo dient er opgemerkt te worden dat u enkel administratief werk deed, data van vragenlijsten vertaalde en de resultaten nadien in de computer ingaf. U kwam niet buiten uw kantoor en moest Jalalabad niet uit om uw job te oefenen. In tegenstelling tot sommige andere werknemers bij SDLR verrichtte u geen veldwerk in de provincie of werkte u niet in een duidelijk zichtbare positie. Verder bleek dat SDLR niet samen werkte met buitenlandse of Afghaanse troepen en was u niet op de hoogte van het feit of SDLR met de Afghaanse overheid samenwerkte. Evenmin kon u enige inhoudelijke informatie geven met betrekking tot de projecten waarmee USAID en SDLR bezig waren (CGVS II p. 3-5). Gezien uw job zich achter de schermen afspeelde en u zich niet bezighield met de uitvoering op het veld, noch met enige inhoudelijke omkadering, kan dan ook niet geconcludeerd worden dat u, enkel en alleen op basis van het feit dat u een administratieve job uitoefende voor SDLR, in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van de Conventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet zou lopen. Verder slaagde u er niet in het CGVS te overtuigen van het feit dat u omwille van uw werk reeds problemen zou hebben gekend.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk

seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal

veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afgaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afgaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdende met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u een opleiding genoten hebt, verschillende talen machtig bent en reeds enige werkervaring hebt. Verder blijkt dat u in het kader van uw studie en gedurende de periode dat u werkte voor SDLR reeds in de stad Jalalabad hebt gewoond (CGVS I p. 5, 13). U huurde er een kamer aan de Talaji kruising (CGVS I p. 13). Bovendien beschikt u in Jalalabad over familiale banden. Zo verklaarde u dat uw neef langs moederskant, N. K. (...), waar u ten tijde van uw eerste gehoor op het CGVS nog steeds contact mee had (CGVS I p. 7) en die u uw documenten opstuurde, in Jalalabad woont, waar hij werkte voor een apotheker. Hij is bovendien getrouwd met uw zus. Twee van zijn andere zes broers trouwden eveneens met zussen van u. Zij wonen samen in een huis dat zij zelf bezitten, in de wijk Khoshumbad dichtbij de

luchthaven (CGVS I p. 7). Daarenboven blijkt dat u reeds eerder, nl. tijdens uw studie, bij uw zus in Jalalabad heeft gewoond. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er zelfstandig een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u in Jalalabad de taliban vreesde (CGVS II p. 11). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door u voorgelegde documenten werpen geen ander licht op bovenstaande appreciatie. De taskara van u en uw vader, uw middelbare schooldiploma en het diploma van uw vervolgopleiding bevatten louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. Verder legde u nog verschillende documenten voor met betrekking tot uw werk, nl.: een badge, twee attesten, een contract en twee verlengingen van uw contract. Deze documenten tonen slechts aan dat u voor SDLR gewerkt heeft, maar kunnen niet aantonen dat u omwille van uw werk problemen zou hebben gekend. Verder legde u drie dreigbrieven voor waarvan u beweerde dat ze van de taliban kwamen.

Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u omtrent de dreigbrieven eveneens vage verklaringen aflegde. Zo was u niet zeker over het feit dat in de eerste brief uw naam reeds werd vermeld (CGVS I p. 15). Bovendien verklaarde u dat u dacht dat uw familie reeds in de tweede brief vermeld werd (CGVS II p. 10). Dit is echter niet correct. Uw familie wordt slechts in de laatste brief genoemd en niet in de verschillende brieven daarvoor. Ondanks het feit dat u de dreigbrieven zelf pas in België te zien kreeg, is het opmerkelijk dat uw verklaringen omtrent deze brief slechts zo vaag bleven. Gezien deze brieven de reden vormde voor uw vertrek kan dan ook van u verwacht worden dat u hier meer consistente verklaringen over zou afleggen. Verder hebben deze documenten onvoldoende bewijskracht voor het aantonen van uw gegronde vrees voor vervolging. Documenten kunnen immers enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Afghanistan met betrekking tot het verkrijgen van documenten, wat de bewijswaarde van de stukken verder relativeert.

De envelop die u voorlegt toont slechts aan dat u documenten vanuit Jalalabad werden toegestuurd, maar zegt verder niets over de inhoud van deze envelop of deze documenten. De medische attesten die u voorlegde werden reeds eerder besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;*
- 3) “omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.*
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.*

Deze elementen toegepast op verzoeker:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden*

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 13 januari 2016.

- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben*

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Verweerster haalt in de bestreden beslissing aan dat verzoeker er niet in geslaagd zou zijn aannemelijk te maken Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire beschermingsstatus loopt.

Dit strookt evenwel niet met de werkelijkheid. Verzoeker werd in zijn land van herkomst bedreigd door de Taliban, omwille van zijn werk bij SDLR Afghanistan, een NGO die gefinancierd werd door USAID. Bijgevolg zullen de rechten van verzoeker ernstig geschonden worden bij gedwongen terugkeer.

- Bedreigingen door de Taliban

Verweerster verwijt verzoeker in de bestreden beslissing dat de verklaringen die hij heeft afgelegd omtrent de bedreigingen die hij ontvangen heeft van de Taliban ongeloofwaardig zouden zijn.

Verzoeker wil benadrukken dat hij na de eerste dreigbrief niet meteen in paniek was. Hij koos ervoor af te wachten wat er zou gebeuren, en wilde eerste de situatie onderzoeken.

Verzoeker wist inderdaad dat een aantal collega's van hem problemen hadden gekend met de Taliban. Echter zag verzoeker hier geen graten in, omdat deze gebeurtenissen hadden plaats gevonden toen verzoeker nog maar net aan het werk was. Bovendien waren deze collega's tewerkgesteld in Kunar en niet in Jalalabad zoals verzoeker.

“ U vertelde me eerder over een collega die werd vermoord. Hoe wist u dit? Toen ik pas mijn werk begon, werden ze gestopt op de weg naar Kunar provincie en ze werden vermoord op die weg, maar dit gebeurde aan het begin van mijn werk.

Dus wanneer gebeurde het? Toen ik pas bij mijn werk ging.”

(administratief dossier verweerster, verhoor verzoeker van 16 mei 2017, p. 5)

“U zei me eerder dat twee van uw collega’s door de taliban werden vermoord. U werd bedreigd door taliban via telefoon en via brief en u nam het niet serieus? Ze waren mijn collega’s maar ze deden onderzoek in het veld en ze werden gedood onderweg.

*Toen ik mijn job aanving, recentelijk werden ze vermoord, niet op het einde van mijn job.”
(administratief dossier verweerster, verhoor verzoeker van 16 mei 2017, p. 9)*

Bovendien was verzoeker zelf aan het werk in Jalalabad op het moment dat zijn vader de dreigbrieven heeft gevonden, bij hen thuis in Khogyani. Aangezien de verschillende brieven op korte termijn werden bezorgd aan het thuisadres van verzoeker, beseft hij echter al snel dat het de Taliban menens was.

Wat betreft het feit dat verzoeker met zijn collega’s niet heeft gesproken over zijn problemen met de Taliban wil verzoeker er enkel op wijzen dat de Afghaanse cultuur heel anders is dan de Westerse. Collega’s hebben er namelijk niet de gewoonte om er heel open met elkaar om te gaan en contacten tussen hen blijven heel oppervlakkig. Wanneer iemand dus problemen heeft met de Taliban, kiezen mensen ervoor voorzichtig te zijn, en dit aan zo weinig mogelijk mensen te vertellen. Ook niet aan de collega’s. Verzoeker heeft dus het zekere voor het onzekere genomen, en heeft er voor gekozen zijn problemen niet te delen met zijn collega’s.

“Jij gaf me namen van collega’s die het onderzoek deden. Had iemand van hen problemen omwille van hun werk? Welke collega’s bedoel je? Degene die werkten met mij binnen of buiten? Eender wie van hen? Ik wil een ding zeggen, als je een probleem hebt, zal het niet aan iemand vertellen. Ze vertelden me niets over problemen of ze problemen hebben gekend of niet.”

(administratief dossier verweerster, verhoor verzoeker van 16 mei 2017, p. 5)

Verzoeker heeft aan verweerster aldus de waarheid verteld en weet niet wat hij nog meer had kunnen zeggen om verweerster hiervan te overtuigen.

- Inhoud en vorm bedreigingen

In de bestreden beslissing is verweerster van oordeel dat verzoeker inconsistente verklaringen zou hebben afgelegd omtrent de bedreigingen die hij ontvangen heeft van de Taliban.

Eerst en vooral wil verzoeker benadrukken dat hij heel wat medische problemen heeft. Verzoeker moet heel wat medicijnen nemen. Dit gegeven in combinatie met de stress die een asielaanvraag met zich meebrengt zorgt ervoor dat verzoeker problemen heeft met zijn geheugen en hij heel veel dingen vergeten is.

Toch wil verzoeker er op wijzen dat het kort door de bocht van verweerster is om te zeggen dat zijn verklaringen inconsistent waren. Zowel tijdens zijn eerste als tweede gehoor bij verweerster heeft verzoeker namelijk gezegd dat hij het eerste dreigtelefoontje ontvangen heeft in oktober. Dat verzoeker even heeft moeten nadenken bij het beantwoorden van de vraag, doet echter geen afbreuk aan de juistheid en consistentie van de antwoorden van verzoeker.

“In welke maand hebt u dat telefoontje gekregen? Ik denk het was oktober.”

(administratief dossier verweerster, verhoor verzoeker van 23 maart 2017, p. 14)

“ In welke maand was het eerste telefoongesprek? In oktober”

(administratief dossier verweerster, verhoor verzoeker van 16 mei 2017, p. 6)

Wat betreft de reactie van de vader van verzoeker nadat verzoeker hem op de hoogte bracht van het eerste dreigtelefoontje van de Taliban heeft verzoeker, in tegenstelling tot wat verweerster aanhaalt in de bestreden beslissing, wel degelijk tijdens beide gehoren aangehaald dat zijn vader zei dat het misschien vrienden waren die hem hadden opgebeld.

“Ik vraag niet naar wanneer of waar u dat telefoontje met uw vader had. Ik wil gewoon weten wat hij u vertelde. U herinnert zich dit niet meer? U bedoelt wat mijn vader me antwoordde? Ja, ik denk dat hij zei, misschien zijn het je vrienden die je bellen.”

(administratief dossier verweerster, verhoor verzoeker van 16 mei 2017, p. 8)

“Wat was reactie vader? Hij zei, misschien is iemand anders die je lastig aan het vallen zijn, misschien is het een van je vrienden die je lastig vallen.”

(administratief dossier verweerster, verhoor verzoeker van 23 maart 2017, p. 14)

Ook aangaande de eisen die de Taliban stelde aan verzoeker heeft verzoeker steeds aan verweerster steeds dezelfde elementen aangehaald. Zo bevestigde hij telkens dat ze hem vroegen zich aan te sluiten bij de Taliban, hem om financiële hulp vroegen en eisten dat hij informatie aan hen zou doorspelen.

“U vertelde me dat u een telefoon ontving, een dreigtelefoon. Kan u me vertellen wat er exact gebeurd is? Ze vroegen me om voor hen te spioneren, en als je werkt, moet je ons geld geven als je loon ontvangt en ze vroegen me om met hen te werken.”

(administratief dossier verweerster, verhoor verzoeker van 23 maart 2017, p. 14)

“Wat zei hij in dit telefoongesprek? Veel dingen die hij zei herinner ik me niet, maar hij zei om me aan te sluiten, de jihad met ons, de weg die je leidt is niet de correcte weg, maar hij zei me veel dingen die ik me niet herinner nu.

In het eerste gesprek vroegen zo om u aan te sluiten bij jihad? Vroegen ze iets anders u? Ja ze zeiden me om hen te helpen

Hoe moest u hen helpen? Economische hulp, financiële hulp

Vroegen ze u ooit om hen informatie te geven? Wat voor informatie? Ik weet het niet, misschien over uw werk? Ja, ze vroegen me om info te voorzien, om een agent van ons te zijn.”

(administratief dossier verweerster, verhoor verzoeker van 16 mei 2017, p. 7-8)

Dat verweerster verzoeker verwijt enkel te kunnen antwoorden op meer specifiekere vragen is absurd. Gehoren bij verweerster brengen voor kandidaat – vluchtelingen heel wat emoties en stress teweeg. Dat het voor verzoeker niet makkelijk was om heel gedetailleerd te antwoorden op open vragen, terwijl hij dit wel kon bij specifieke vragen kan hem dus niet kwalijk genomen worden.

- Wijze van rekrutering

Verweerster hecht in de bestreden beslissing weinig geloof aan de manier waarop de taliban verzoeker zou hebben proberen te rekruteren.

De wijze waarop de Taliban te werk gaat om personen te rekruteren is volgens verzoeker de volgende.

Eerst onderzoekt de Taliban de omstandigheden. Daarna nemen ze contact op met hun doelwitten, waarna ze de reactie van hun “uitverkorenen” afwachten.

Aangezien het huis van verzoeker niet ver is van het districthuis, is het echter moeilijker voor de Taliban om contact op te nemen met verzoeker.

Verzoeker benadrukt dat hij steevast geantwoord dat hij niet meer aan het werken was, waardoor hij hoopte niet langer door hen geviseerd te worden. De Taliban hechte echter weinig geloof aan deze verklaringen.

- Medische problemen

Verweerster stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aannemelijk zou hebben kunnen maken dat hij veel dingen is vergeten omwille van zijn medische problemen.

“Dus uw depressie is de oorzaak dat u niet goed kan herinneren? Ja, exact dat is de reden, zelfs herinner ik me de naam niet van zus en broers”

(administratief dossier verweerster, verhoor verzoeker van 16 mei 2017, p. 6)

Nochtans haalt verweerster in de bestreden beslissing zelf aan dat verzoeker twee medische attesten heeft neergelegd die aantonen dat hij wel degelijk psychologische problemen kent.

“Heeft u medische attesten van uw psychologisch bezoek? Ja, ik heb twee. U kunt ze laten zien. AZ toont attesten”

(administratief dossier verweerster, verhoor verzoeker van 23 maart 2017, p. 2)

Verzoeker heeft het namelijk had het namelijk heel moeilijk om in het opvangcentrum te Doornik te verblijven. Hij had veel last van zelfmoordgedachten. Daarom besloot hij tijdelijk ergens anders te verblijven. Dit bleek echter niet haalbaar, en noodgedwongen diende hij terug te keren naar een opvangcentrum.

“U zegt dat u problemen heeft met uw geest om dingen te onthouden. Sinds wanneer heeft u deze problemen? Toen ik hier was in het centrum, ik zei het aan hun ook als ik doodga, begraaf me op een islamitische manier, ik zei hen zelfs dat ik zelfmoord wil plegen, zelfs nu heb ik niet in mijn gedachten. Ik zei mijn assistent dat ik zelfmoord wil plegen omdat ik extreem depressief ben.

Sinds wanneer heeft u deze depressie? Het is niet makkelijk om je land te verlaten, maar omdat ik met zulke problemen geconfronteerd word, depressie en zulke zaken. En hier in het centrum, ik word gek, want er zijn 11 mensen die in een kamer leven, met verschillende humeur zelfs als je slaapt, praten ze luid en ik word erg depressief van dat leven ook.

Krijgt u hulp met uw depressie? Ik ging naar de dokter bijna elke dag, ze gaven me tablets die ik moest nemen zelfs heb ik tablets tot 80 mg, ik heb het nog in mijn zak.”

(administratief dossier verweerster, verhoor verzoeker van 16 mei 2017, p. 6)

Het is duidelijk dat verweerster voldoende op de hoogte was van de medische problemen die verzoeker heeft. Verweerster heeft bij het nemen van de bestreden onvoldoende rekening gehouden met de toestand van verzoeker.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

‘Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoonbaar dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep’

(Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Verzoeker heeft zijn land van herkomst moeten verlaten omdat hij bedreigd werd door de Taliban omdat hij in Afghanistan tewerkgesteld was bij de NGO SDLR Afghanistan, die gesponsord werd door USAID.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Volgens de heersende rechtsleer:

“De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat hij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging”

(Van Heule D., o.c., nr. 105).

“Traditioneel aanvaardende rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen”

(Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen. Verzoeker heeft problemen met de Taliban in Afghanistan. De Afghaanse overheid kan zichzelf niet beschermen tegen de Taliban, laat staan z'n burgers.

Het huidige middel is gegrond.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 A van het Verdrag van Genève, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In het middel zet verzoeker het volgende uiteen over zijn risicoprofiel:

“Verzoeker was werkzaam voor de NGO SDLR. Deze organisatie werd gesponsord door USAID. Verweerster twijfelt in de bestreden beslissing niet aan de tewerkstelling van verzoeker.

Volgens verweerster zou verzoeker echter niet geïdende worden door de Taliban aangezien hij er “slechts” administratieve taken uitoefende.

Verzoeker kan echter niet akkoord gaan met deze redenering van verweerster. De Taliban maakt namelijk geen onderscheid tussen de verschillende posities die personen hebben binnen een bedrijf. Iedereen die voor een organisatie werkt wordt door de Taliban gezien als doelwit.

Verweerster houdt in de bestreden beslissing dus onvoldoende rekening met het specifieke risicoprofiel van verzoeker, zoals “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan” van 19 april 2016.

Uit dat rapport blijkt duidelijk dat verzoeker geïdende kan worden omwille van zijn werk bij een NGO.

“e) Humanitarian Workers and Development Workers : AGEs are reported to target civilians who are employees of international or Afghan humanitarian organizations, including Afghan nationals working for UN organizations, employees of international development agencies, employees of national and international non – governmental organizations (NGOs), and truck drivers, construction workers and individuals involved in mining projects and other development projects. Individuals with these profiles are reported to have been killed, abducted and intimidated.”

(stuk 3, UNHCR, “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan”, 19 april 2016, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/570f96564.html>)

Deze guidelines van UNHCR halen nergens aan dat de Taliban enkel mensen zou aanvallen met een zekere functie binnen een organisatie. In tegendeel, uit deze informatie blijkt dat iedereen die werkt voor een NGO geïdende wordt door de Taliban.

In de bestreden beslissing wordt nochtans niet betwist dat de NGO waarvoor verzoeker werkte gesponsord werd door USAID. USAID staat voor United States Agency for International Development. Uit de naam blijkt duidelijk dat deze organisatie kan geassocieerd worden met de Verenigde Staten.

Personen die samenwerken met buitenlandse organisaties worden automatisch geïdende door de Taliban.

Bovendien heeft de Taliban nadat verzoeker Afghanistan heeft verlaten nog contact opgenomen met de vader van verzoeker. De vader van verzoeker verklaarde echter geen zoon meer te hebben. Dat verzoeker is gevlucht naar het buitenland bewijst dat zijn problemen reëel waren. Zijn vertrek heeft er voor gezorgd dat er heel wat argwaan gewekt werd omtrent de activiteiten die hij uitoefende in Afghanistan. Het is voor hem onmogelijk is om nog terug te keren, daar dit een groot gevaar voor zijn leven zou inhouden.

Afghanistan kan gezien worden als een van de meest onveilige landen waarin iemand kan tewerkgesteld worden bij een NGO. Dit blijkt ook uit een recent rapport van UNAMA.

“Anti-Government Elements continued to target civilians intentionally and deploy indiscriminate tactics in areas with a civilian presence – in clear violation of their obligations under international humanitarian law. UNAMA documented attacks targeting civilian government employees, tribal elders, Muslim Shi’a mosques, humanitarian de-miners, NGO workers and civilians perceived to be government supporters.”
(stuk 21: UNAMA, UNAMA first quarter 2017 civilian casualty data, 25 april 2017, te consulteren op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/27_april_2017_unama_first_quarter_2017_civilian_casualty_data_english.pdf)

"The attack underscores the danger facing NGOs in Afghanistan. More humanitarian workers are attacked here than in any other country in the world. Proportionally, in terms of attack per aid worker, only South Sudan is more violent.

Fifteen aid workers were killed in Afghanistan last year, in more than 200 incidents of violence, kidnappings and killings directed against humanitarian organisations, according to the UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (Ocha)."

(stuk 20: The guardian, Six Red Cross workers in Afghanistan killed in ambush, 8 februari 2017, te consulteren op <https://www.theguardian.com/world/2017/feb/08/sixred-cross-workers-in-afghanistan-are-shot-dead-in-attack>)

Verzoeker beschikt wel degelijk over een risicoprofiel waardoor hij dient te worden erkend als vluchteling.

Dit middel is dienaangaande gegrond."

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) en van de materiële motiveringsplicht.

Na een korte theoretische uiteenzetting over de relevante wetsbepalingen geeft verzoeker onder verwijzing van rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en de parlementaire voorbereiding aan dat de vraag of een persoon het slachtoffer dreigt te worden van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico loopt om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld dient te worden

Voorts gaat verzoeker niet akkoord met het motief in de bestreden beslissing dat hij in de stad Jalalabad over een redelijk vestigingsalternatief beschikt. Verzoeker argumenteert als volgt:

"Verweerster gaat in de eerste plaats voorbij aan het feit dat verzoeker in geen geval kan verblijven in Jalalabad omwille van de bedreigingen die verzoeker boven het hoofd hangen. Verzoeker wordt immers gevisieerd door de Taliban en het hoeft geen betoog dat zij verzoeker in gans Afghanistan kunnen vinden.

Bovendien wil verzoeker benadrukken dat hij inderdaad een tijdje bij zijn zus in Jalalabad heeft gewoond. Dit was echter toen hij nog klein was. In het huis van zijn zus zijn er slechts zes kamer, nu al zijn zussen getrouwd zijn, is er zelfs geen plaats meer voor bezoek in het huis, laat staan dat verzoeker er zou kunnen intrekken.

Verzoeker wenst ook te wijzen op het feit dat personen uit Jalalabad een zeer negatieve houding aannemen ten aanzien van personen die afkomstig zijn uit Khogyani.

"Wat bedoelt u? Mensen van Khogyani, niemand wilt van Jalalabad city iemand een huis te huur geven. Huis, winkel, kamer, ... Want de meesten van hen zijn met taliban en het gebied in Khoyani op zich is niet veilig."

(administratief dossier verweerster, verhoor verzoeker van 16 mei 2017, p. 11)

De kamer waar hij woonde in Jalalabad werd gefinancierd door de ouders van verzoeker, alleen zou verzoeker er nooit in geslaagd zijn iets te huren.

Verzoeker is er gevlucht omdat het niet veilig is voor hem. Bovendien zou hij er ook financieel niet kunnen overleven, daar de huishuur zeer hoog is in Jalalabad.

Het onderzoek, waarbij de wetgever verweerster verplicht onderzoek te doen naar een redelijk intern vluchtalternatief, werd in casu slechts zeer summier gevoerd. Nergens blijkt of onderzocht werd of verzoeker wel degelijk financieel draagkrachtig genoeg is teneinde zich te hervestigen in stad Jalalabad, noch of verzoeker wel degelijk over een sociaal netwerk beschikt waarop verzoeker effectief kan rekenen."

Verzoeker merkt tevens op dat hij niet op een veilige manier naar Jalalabad kan reizen nu de veiligheid tussen Kabul en Jalalabad niet gegarandeerd is. De veel gebruikte "Jalalabad-Kabul Highway" wordt immers, ondanks de toegenomen overheidsaanwezigheid, frequent het doelwit van aanvallen en "kidnappings". Verzoeker verwijst hiertoe naar allerhande rapporten en persartikels.

Vervolgens verwijst verzoeker naar het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 en geeft hij aan

dat hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan er op achteruit is gegaan en dat zowel het aantal burgerslachtoffers als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied is gestegen. Ook uit het rapport *“General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul”*, laatst geüpdatet op 19 juli 2017, blijkt volgens verzoeker een stijging van het geweld in geheel Afghanistan. Verzoeker verwijst tevens naar de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad”* van 14 december 2016 en het rapport *“The state of the world’s human rights”* van Amnesty International om aan te tonen dat er in Jalalabad ook aanslagen gepleegd worden op openbare plaatsen om zoveel mogelijk burgerslachtoffers te maken en dat het totaal aantal burgerslachtoffers in de steden van Afghanistan de laatste jaren sterk is toegenomen. Hij wijst tevens op waarschuwendende berichten over een *“escalerende spiraal van geweld”* in Jalalabad. Voorts wijst verzoeker op de aanwezigheid van Islamitische Staat (IS), die er in de provincie voor blijft zorgen dat Jalalabad wordt blootgesteld aan willekeurig oorlogsgeweld, met burgerslachtoffers tot gevolg. Hij benadrukt dat de VN Veiligheidsraad in 2016 nog heeft gewaarschuwd voor het gevaar dat IS in Afghanistan betekent voor de veiligheid in de grotere steden en stelt – met verwijzing naar een aantal persberichten – dat IS *“tot op vandaag met de regelmaat van de klok aanslagen (pleegt) in Jalalabad”*, zodat er op zijn minst een nieuw, actueel onderzoek naar de veiligheidssituatie in Jalalabad dient te worden bevolen.

Verzoeker haalt voorts onder verwijzing naar het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016 aan dat het voor terugkeerders naar Afghanistan niet gemakkelijk is en verwijst naar de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad”* van 14 december 2016 om te komen tot de vaststelling dat er voor terugkeerders onvoldoende middelen zijn om een menswaardig leven te leiden en dat ze in de meest erbarmelijke situaties terechtkomen.

Tot slot stelt verzoeker nog dat de vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen en het recent opduiken van IS zal omslaan in een burgeroorlog, steun vindt in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is.

2.1.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, a) en/of b), van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Er dient overeenkomstig artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet bijkomende bescherming geboden te worden aan personen die bij een terugkeer naar hun land van herkomst zullen blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Verweester verzaakt, net zoals bij artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, ook om te motiveren op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, terwijl verzoeker, net omwille van zijn werk bij de douane, een groot risico loopt, zoals vermeldt in deze artikelen.

Uit boven gaande objectieve informatie (zie tweede middel) blijkt zonder meer dat personen die te werk gesteld zijn bij een NGO een risicoprofiel bezitten en blootgesteld worden aan geweld.

Het is voor verzoeker dan ook onmogelijk om terug te keren naar Afghanistan. Gezien het kwetsbare profiel van verzoeker loopt hij, in geval van terugkeer naar het land van herkomst, zonder enige twijfel een groot risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Hierover werd in de bestreden beslissing geen enkele motivatie toegevoegd.

Gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet en overeenkomstig artikel 48/4, § 2 a) en / of b) moet aan verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut worden toegekend.

Het middel is bijgevolg gegrond.”

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de volgende stavingstukken gevoegd:

- *“UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”*, UNHCR, 19 april 2016;
- *“The State of the world’s human rights”*, Amnesty International Report 2016/2017;
- *“Civilian death toll at record high, latest UN report shows”*, Afghan online press, 17 juli 2017;

- "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", European Country of Origin Information Network, 19 juli 2017;
- "Next stop Jalalabad: traveling on one of the world's most dangerous roads", The diplomat, 13 december 2015;
- "Insurgents Threaten Key Kabul-Jalalabad Highway: Local officials say", Tolonews, 27 november 2015;
- "The Taliban Resurgent: threats to Afghanistan's security", ISW, maart 2015;
- COI Focus "Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad", 14 december 2016;
- "Radio Free Europe/Radio Liberty: Bomb Kills Two In Afghanistan, UN Warns of 'Escalating Spiral Of Violence'", RFE/RL, 22 Juni 2016;
- "Two civilians killed, seven others injured in separate incidents in eastern Afghanistan", Xinhuanet, 14 juli 2017;
- "Report of the Secretary-General on the threat posed by ISIL (Da'esh) to international peace and security and the range of United Nations efforts in support of Member States in countering the threat", VN Veiligheidsraad, 31 mei 2016;
- "2 killed, 10 wounded in Jalalabad city suicide blast", Khaama Press, 2 juli 2016;
- "Six civilians killed in bombing attack in east Afghanistan", PressTV, 31 oktober 2016;
- "Afghan triple bombing: Five killed, 27 wounded in Jalalabad", First Post, 25 november 2016;
- "Explosion in Jalalabad city, casualties feared", Khaama Press, 5 januari 2017;
- "The next refugee crisis: Afghanistan", NYTimes, 22 oktober 2015;
- "ISIL claims deadly TV station attack in Jalalabad", Aljazeera, 17 mei 2017.
- "Six Red Cross workers in Afghanistan killed in ambush", The guardian, 8 februari 2017;
- "UNAMA first quarter 2017 civilian casualty data", UNAMA, 27 april 2017.

2.2.2. Op 7 maart 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017, p. 1-68 en p. 195-201, en de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 20 februari 2018.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de Kwalificatierichtlijn, doch laat hij na aan te geven welk artikel van deze richtlijn hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

Het derde middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat de door hem geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten ongeloofwaardig zijn en hij bijgevolg niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoekers houding ten opzichte van de bedreiging door de taliban en tegenover zijn collega's na het begin van zijn beweerde problemen weinig aannemelijk is, dat (ii) verzoeker inconsistente en vage verklaringen aflegde omtrent de verschillende bedreigingen die hij ontving en die de reden voor zijn vertrek vormden, dat (iii) niet geconcludeerd kan worden dat verzoeker, enkel en alleen op basis van het feit dat hij een administratieve job uitoefende voor SDLR, in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van het Verdrag van Genève en dat (iv) de door verzoeker voorgelegde documenten geen ander licht werpen op deze appreciatie.

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij van oordeel is dat verzoekers houding ten opzichte van de bedreiging van de taliban weinig aannemelijk is:

Zo verklaarde u dat u de dreiging van de taliban pas na de derde dreigbrief serieus nam. Hiervoor zou u gedacht hebben dat het niets ernstig was (CGVS II p. 9). Gevraagd wat u deed na de eerste dreigbrief verklaarde u "Ik deed niets, ik ging door met mijn leven als normaal." (CGVS II p. 7) Deze uitleg lijkt echter weinig aannemelijk. U verklaarde immers dat twee van uw collega's reeds problemen kenden met de taliban, waarbij één van hen het leven liet (CGVS II p. 3). Geconfronteerd met dit feit verklaarde u dat deze collega's overleden in het begin van de periode dat u werd aangesteld en dat zij onderzoek deden in het veld. Deze verklaring volstaat niet. Gezien deze personen collega's van u waren, en geïnterviewd werden door de taliban, lijkt het dan ook weinig waarschijnlijk dat u deze bedreiging door de taliban zomaar aan de kant zou schuiven. Het feit dat u verklaart de bedreigingen pas na de derde dreigbrief serieus te nemen en dan plotsklaps besliste het land te verlaten, terwijl op dat moment reeds gedurende een maand door de taliban werd lastig gevallen zowel telefonisch als via dreigbrief zonder eerder veel aandacht aan deze bedreigingen te besteden, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas."

Verzoeker erkent in het eerste middel dat hij na de eerste dreigbrief niet meteen in paniek was en dat hij ervoor koos de situatie eerst te onderzoeken en af te wachten wat er zou gebeuren. Hij erkent evenzeer dat een aantal collega's van hem problemen hadden gekend met de taliban, doch herhaalt dat hij hier geen graten in zag omdat deze gebeurtenissen hadden plaats gevonden toen hij nog maar net aan het werk was en deze collega's bovendien waren tewerkgesteld in Kunar en niet in Jalalabad zoals hij. Met het louter volharden in en het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal weerlegt verzoeker de beoordeling van de commissaris-generaal dat deze verklaringen niet volstaan nu het, gezien deze personen collega's van hem waren en geïnterviewd werden door de taliban, weinig waarschijnlijk lijkt dat hij deze bedreiging door de taliban zomaar aan de kant zou schuiven, evenwel niet. Een dergelijk betoog kan immers bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe hij aldus in gebreke blijft.

Daarenboven kan de commissaris-generaal ook worden bijgetreden waar hij van oordeel is dat verzoekers houding tegenover zijn collega's na het begin van zijn beweerde problemen weinig aannemelijk is:

"U verklaarde met drie collega's hetzelfde werk te doen (CGVS II p. 3). Toch heeft u nagelaten met uw collega's over deze bedreiging te spreken. (CGVS I p. 15, CGVS II p. 10). U verklaarde dat indien men problemen heeft met de taliban, men dit niet laat weten aan iemand anders. U zou evenmin aan uw collega's gevraagd hebben of zij ooit problemen hebben gekend omwille van hun werk. U verklaarde hieromtrent dat u zoiets niet aan iemand kon vragen en dat u niet wist of uw collega's problemen met de taliban kenden. (CGVS I p. 16, CGVS II p. 10). Dit lijkt echter weinig waarschijnlijk. Op deze manier zou u immers te weten kunnen komen of uw collega's eveneens werden benaderd door de taliban, wat hun reactie hierop was, wat voor consequenties deze toenadering had, hoe zij hiermee omgingen, hoe zij zich hiertegen wapenden, of zij bescherming zochten of konden krijgen,... Bovendien hadden twee van uw collega's die veldwerk deden reeds eerder problemen gekend met de taliban (CGVS II p. 3). Het was

op uw werk dan ook niet ongekend dat er risico's aan de job vasthingen. Het feit dat u heeft nagelaten met uw collega's te spreken over de situatie waarin u zich bevond en u evenmin weet of zij reeds eerder gelijkaardige problemen ondervonden, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas."

Door er in het eerste middel enkel op te wijzen dat de Afghaanse cultuur heel anders is dan de Westerse en te stellen dat collega's er namelijk niet de gewoonte hebben om heel open met elkaar om te gaan en dat contacten tussen hen heel oppervlakkig blijven, beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zelfs al zou worden aangenomen dat de contacten in de Afghaanse cultuur oppervlakkiger zijn, dan nog is het bovendien weinig waarschijnlijk dat verzoeker, indien hij werkelijk bedreigd zou zijn geweest door de taliban, hierover communiceerde met zijn collega's om te weten te komen of zij eveneens werden benaderd door de taliban, wat hun reactie hierop was, wat voor consequenties deze toenadering had, hoe zij hiermee omgingen, hoe zij zich hiertegen wapenden en of zij bescherming zochten of konden krijgen, temeer nu twee van zijn collega's die veldwerk deden reeds eerder problemen hadden gekend met de taliban. Aldus blijft verzoeker ook wat dit betreft in gebreke om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verder kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij van oordeel is dat de verklaringen die verzoeker aflegde over het eerste telefoontje dat hij ontving van de taliban opvallend vaag waren. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

"Gevraagd wanneer u dit telefoontje kreeg verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat dit gesprek plaatsvond een maand voor u Afghanistan had verlaten. U dacht dat dit gesprek in oktober had plaatsgevonden, maar wist het niet precies (CGVS I p. 14). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u echter tot twee maal toe niet meer te weten wanneer u voor de eerste maal gebeld werd. Enkel wanneer u specifiek gevraagd werd in welke maand dit telefoontje plaatsvond, antwoordde u dat u in oktober werd gebeld (CGVS II p. 6). Verder legde u vage en inconsistente verklaringen af omtrent de plaats waar u zich bevond op het moment dat u het eerste telefonische contact had met de taliban. Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview op het CGVS aanvankelijk dat u vermoedde dat u zich toen op uw werk bevond. Later bevestigde u deze vermoedens door te verklaren dat u op uw werk was op het moment dat zij u belden, en dat u nadien naar huis ging en uw vader belde (CGVS I p. 14). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS kon u zich echter niet meer herinneren waar u was op het moment dat u voor de eerste keer door de taliban werd gebeld. U verklaarde slechts dat u zich in Jalalabad bevond, maar kon zich niet meer herinneren of u thuis was of op uw werk (CGVS II p. 6). U kon tijdens uw tweede interview evenmin zeggen op welk moment van de dag dit telefoontje plaatsvond (CGVS II p. 11). Verder waren de verklaringen die u aflegde over de inhoud van dit telefoongesprek allerm minst overtuigend. Gevraagd wat de taliban van u wou in het eerste telefoontje verklaarde u "ik weet het niet meer, omdat ik het eerder zei, we deden begroeting, introductie". Wanneer u nogmaals werd gevraagd waarom u voor een eerste keer door de taliban werd gebeld en wat zij van u wilden verklaarde u slechts dat ze u veel dingen vroegen, nl. om u aan te sluiten, om voor hen te werken als een spion en dat ze dit in alle telefoongesprekken vermeldden (CGVS I p. 15). Tijdens uw tweede interview nogmaals gevraagd wat de taliban u precies vertelde in dit eerste gesprek, verklaarde u dat hij veel dingen zei die u zich niet herinnerde (CGVS II p. 7). Over hoe dit telefoongesprek dan precies geëindigd was verklaarde u "hij vertelde me 'ik ben een woordvoerder van de taliban' en dit en dat, maar ik herinner het me niet exact." (CGVS II p. 7). Dit eerste telefoongesprek vormde echter het begin van uw problemen met de taliban. Bovendien kan verwacht worden dat dergelijk rechtstreeks contact met de taliban toch enige indruk op u zou achterlaten en dat u hierover dan ook consistente, gedetailleerde en doorleefde verklaringen zou kunnen afleggen. Het feit dat u zulke vage en inconsistente verklaringen aflegt over de moment waarop u gecontacteerd werd, de omstandigheden waarin u zich bevond toen u gecontacteerd werd en de inhoud van dit telefoongesprek, doet dan ook ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas."

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal met deze motivering "*kort door de bocht*" ging en wijst er in het eerste middel op dat hij zowel tijdens het eerste als het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) heeft gezegd dat hij het eerste dreigtelefoontje ontvangen heeft in oktober. Hij laat gelden dat de omstandigheid dat hij even heeft moeten nadenken bij het beantwoorden van de vraag wanneer hij het eerste dreigtelefoontje kreeg, geen afbreuk doet aan de juistheid en de consistentie van zijn antwoorden. Uit een grondige lezing van het gehoorverslag van 16 mei 2017 blijkt evenwel niet dat verzoeker "*even heeft moeten nadenken bij het beantwoorden van de vraag*", doch wel dat hij tot twee keer toe verklaarde dat hij niet meer wist wanneer ze hem de eerste keer hadden gebeld. Ter verklaring hiervoor haalde hij aan dat hij hier een

probleem met zijn hersenen heeft waardoor hij zich niet alles juist herinnert (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 16 mei 2017, p. 6). Gevraagd in welke maand het eerste telefoongesprek was, antwoordde verzoeker dan weer stellig "in oktober", terwijl hij tijdens het eerste gehoor nog stelde dat hij dacht dat het in oktober was, doch dat hij het niet exact weet (adm. doss., stuk 9, gehoorverslag 23 maart 2017, p. 14). Dit betreffen dan ook wel degelijk inconsistente verklaringen. Hoe dan ook laat verzoeker de overige motieven over zijn vage en inconsistente verklaringen over de omstandigheden waarin hij zich bevond toen hij gecontacteerd werd en over de inhoud van dit telefoongesprek volledig ongemoeid. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en doen ook op zichzelf genomen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Voorts zijn ook de verklaringen die verzoeker aflegde over de acties die hij ondernomen had na het ontvangen van de eerste dreigtelefoon vaag en incoherent. De bestreden beslissing luidt hierover als volgt:

"U verklaarde dat u enkel uw vader op de hoogte had gebracht van dit telefoongesprek. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat u uw vader verwittigde dezelfde dag als dat u door de taliban werd gebeld (CGVS I p. 14). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS wist u echter niet meer wanneer u uw vader inlichtte over dit telefoongesprek. Gevraagd of u hem dezelfde dag of pas enkele dagen later verwittigde, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS II p. 7). Daarenboven waren uw verklaringen omtrent de reactie van uw vader, toen u hem vertelde over dit eerste telefoongesprek evenmin weinig overtuigend. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gesprek op het CGVS dat uw vader u, toen u hem over dit telefoontje vertelde, verklaarde dat het misschien enkele van uw vrienden waren die u lastig vielen (CGVS I p. 14). Toen u echter tijdens uw tweede gehoor op het CGVS werd gevraagd wat uw vader u vertelde toen u hem van dit telefoontje op de hoogte bracht, verklaarde u dat u zich dit niet herinnerde (CGVS II p. 8). Enkel nadat u dezelfde vraag nog eens nadrukkelijk werd gesteld, antwoordde u dat u dacht dat hij u zei dat het misschien uw vrienden waren die u belden (CGVS II p. 8). Gezien dit eerste telefoongesprek de aanleiding vormde van uw problemen in Afghanistan en gezien u verschillende mensen kende die reeds problemen hadden gehad met de taliban (CGVS II p. 3) kan dan ook van u verwacht worden dat dit gesprek enige indruk op u zou hebben gemaakt en dat u zich bijgevolg nog helder zou kunnen herinneren wat u na dit gesprek had gedaan en welk advies u hieromtrent had gekregen. Het feit dat u hierover zulke vage verklaringen aflegt komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede."

Verzoeker betwist niet dat hij tijdens het eerste gehoor op het CGVS had verklaard dat hij zijn vader verwittigde op de dag dat hij door de taliban werd gebeld (adm. doss., stuk 9, gehoorverslag 23 maart 2017, p. 14) en dat hij tijdens het tweede gehoor op het CGVS plots niet meer wist wanneer hij zijn vader inlichtte over dit telefoongesprek (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 16 mei 2017, p. 7). Deze incoherentie in verzoekers verklaringen komt de geloofwaardigheid van zijn relaas niet ten goede. Over de reactie van zijn vader over het eerste dreigtelefoontje betoogt verzoeker dat hij wel degelijk tijdens de beide gehoren had aangehaald dat zijn vader zei dat het misschien vrienden waren die hem hadden opgebeld. Dit wordt evenwel niet betwist. Waar het om gaat is dat verzoeker tijdens het tweede gehoor eerst verklaarde dat hij het zich niet herinnerde wat de reactie van zijn vader was op het eerste dreigtelefoontje en dat hij pas nadat hem de vraag nog eens nadrukkelijk gesteld werd antwoordde dat zijn vader zei dat het misschien verzoekers vrienden waren die hem belden, en dat van verzoeker, gezien dit eerste telefoongesprek de aanleiding vormde van zijn voorgehouden problemen in Afghanistan en gezien hij verschillende mensen kende die reeds problemen hadden gehad met de taliban, kan worden verwacht dat dit gesprek enige indruk op hem zou hebben gemaakt en dat hij zich bijgevolg nog helder zou kunnen herinneren wat hij na dat gesprek had gedaan en welk advies hij hierover had gekregen. Verzoeker slaagt er *in casu* niet in te weerleggen dat het feit dat hij hierover zulke vage verklaringen aflegde de geloofwaardigheid van zijn relaas niet ten goede komt.

Voorts legde verzoeker ook vage verklaringen af over de eisen die de taliban hem stelde. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende overwegingen:

"Zo verklaarde u in het eerste interview op het CGVS dat u drie zaken werden gevraagd, nl. dat u zich moest aansluiten, dat u de taliban financiële steun moest geven en dat u hen informatie zou moeten doorspelen (CGVS I p. 14). Tijdens uw tweede interview op het CGVS verklaarde u echter dat de taliban u gevraagd had om u bij hen aan te sluiten en hen financieel te ondersteunen. Gevraagd of de taliban u buiten deze twee zaken nog om iets anders vroeg, verklaarde u van niet. Zelfs wanneer u werd gevraagd of u ooit om informatie werd gevraagd, haalde u dit feit niet aan, maar vroeg u om verduidelijking. Enkel wanneer u gevraagd werd of u misschien informatie over uw werk moest doorgeven, verklaarde u dat de taliban u gevraagd had een agent van hen te zijn (CGVS II p. 8). Het is echter zeer opmerkelijk dat u initieel niet spontaan aanhaalt dat de taliban dit eveneens van u gevraagd

had, en dit feit slechts verteld nadat u de woorden als het ware in de mond gelegd werden. Het feit dat u hier zelf aanvankelijk niets over vertelt tijdens uw tweede interview doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoeker betoogt in het eerste middel dat hij steeds dezelfde elementen heeft aangehaald. Dit wordt in de bestreden beslissing echter niet betwist. Wel stelt de commissaris-generaal vast dat het zeer opmerkelijk is dat verzoeker initieel niet spontaan aanhaalt dat de taliban eveneens van hem gevraagd had om informatie over zijn werk door te geven, en dit feit slechts vertelde nadat hem de woorden als het ware in de mond gelegd werden. De Raad is eveneens de mening toegedaan dat het feit dat verzoeker hier zelf aanvankelijk niets over vertelde tijdens zijn tweede interview op het CGVS verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. De stress en emoties die een interview bij kandidaat-vluchtelingen teweegbrengt, biedt hiertoe geen verschoning. Hoewel een zekere mate van stress inherent is aan elk interview, staat dit er niet aan in de weg dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert door de taliban bedreigd te zijn, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij coherente antwoorden kan formuleren op de gestelde vragen aangaande de eisen die de taliban hem stelden. Uit de gehoorverslagen kan voorts niet worden afgeleid dat er zich problemen hebben voorgedaan en blijkt dat de gehoren op normale wijze zijn geschied.

Daarnaast plaatst de commissaris-generaal terecht vraagtekens bij de manier waarop de taliban hem zou hebben proberen te rekruteren. De commissaris-generaal overweegt het volgende:

“Zo zouden zij u gedurende één week telefonisch hebben gecontacteerd om u te proberen overtuigen u bij hen aan te sluiten. Vervolgens zou u een week niets van hen gehoord hebben tot u ongeveer een week later de eerste dreigbrief ontving. In totaal ontving u drie dreigbrieven, tussen dewelke telkens 10 dagen tijd zaten. Het lijkt echter opmerkelijk dat zij u gedurende ongeveer een maand contacteerden en probeerden te overtuigen, terwijl u reeds in het begin telefonisch had aangegeven niet met hen te willen meewerken (CGVS II p. 7). Gezien u reeds in het begin had aangegeven niet met hen te willen samenwerken, is het dan ook opmerkelijk dat zij u daarenboven nog zouden vragen voor hen te spioneren, zij zouden immers nooit zeker kunnen zijn van uw loyaliteit.”

Met zijn betoog in het eerste middel over de wijze waarop de taliban te werk gaat om personen te rekruteren, slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing, meer bepaald dat het opmerkelijk is dat zij hem nog zouden vragen om voor hen te spioneren aangezien zij nooit zeker zouden kunnen zijn van zijn loyaliteit, te weerleggen of te ontkrachten. Ook deze motieven doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas.

Verzoeker houdt nog voor dat hij veel dingen is vergeten omwille van zijn medische problemen en wijst erop dat hij twee medische attesten heeft neergelegd die aantonen dat hij psychologische problemen kent. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel duidelijk dat de commissaris-generaal met deze problematiek rekening heeft gehouden:

“In verband met deze vaagheden en inconsistenties verklaarde uzelf dat ze voortkwamen uit een depressie (CGVS II p. 6). U legde bovendien twee medische attesten voor ter staving van uw psychologische problemen. In het eerste attest, opgesteld door een psychiatrisch assistente, wordt vermeld dat u gekend bent met slaapproblemen, geheugenproblemen, concentratieproblemen en prikkelbaarheid. Het tweede attest, voor zover leesbaar, is een bevestiging van het eerste attest, waarin vermeldt wordt dat u prikkelbaar en depressief zou zijn, tekenen van een post-traumatische ervaring zou vertonen en zelfmoordgedachten zou hebben. Er moet opgemerkt worden dat uit deze attesten niet blijkt o.b.v. welk objectief onderzoek men tot deze conclusie komt. Evenmin wordt er melding gemaakt van een aantasting van uw geheugen en uw cognitieve vermogens waardoor u zich in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Dit medisch attest toont aldus niet aan dat u niet over de cognitieve vermogens zou beschikken om vragen te beantwoorden over zaken die betrekking hadden tot uw realiteit en biedt aldus geen verklaring voor de hierboven gemaakte vaststellingen waaruit blijkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan de bedreigingen door de taliban. Daarenboven is het oordeel dat uw bedreiging door de taliban niet geloofwaardig is niet enkel gebaseerd op het feit dat u zich jaartallen of data niet zou herinneren, maar op het feit dat u geen consistente en heldere verklaringen kon afleggen omtrent kernelementen uit uw asielaanvraag waarvan redelijkerwijze verwacht mag worden dat u ze ook na verloop van bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u zowel tijdens uw eerste als uw tweede interview op het CGVS over sommige gebeurtenissen wel zonder enige twijfel de juiste tijdsituering kan geven. Zo legde u tijdens beide gehoren consistente verklaringen af omtrent uw datum van vertrek uit Afghanistan, weet u hoeveel tijd er tussen het laatste telefoontje en de dreigbrief zat, legde u consistente verklaringen af omtrent de periodes tussen de dreigbrieven, het aantal telefoontjes

dat u ontvangen zou hebben,... Gezien u beweert aan geheugenproblemen te lijden omwille van uw depressie, is het echter weinig aannemelijk dat u zich wel deze verschillende data en aantallen zou onthouden, maar dat u de context rond de bepalende gebeurtenissen uit uw relaas, zoals de inhoud van dit gesprek en de plaats en moment van de dag waarop het eerste contact met de taliban plaatsvond, wel zou vergeten."

Door louter te herhalen dat hij twee medische attesten heeft neergelegd en te stellen dat met zijn toestand onvoldoende rekening werd gehouden, zonder evenwel in te gaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing en toe te lichten waarom deze onvoldoende zouden zijn, weerlegt verzoeker de voorgaande overwegingen van de commissaris-generaal niet.

Ten slotte wordt het feit dat verzoeker voor SDLR heeft gewerkt door de Raad niet in twijfel getrokken. Dit feit *an sich* volstaat echter niet om als vluchteling erkend te worden. Er dient immers gekeken te worden naar de inhoud van de job die verzoeker uitvoerde, verzoekers concrete taken en de individuele omstandigheden waarin hij werkte. Wat dit betreft, stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat verzoeker enkel administratief werk deed, data van vragenlijsten vertaalde en de resultaten nadien in de computer ingaf. Hij kwam niet buiten zijn kantoor en moest Jalalabad niet uit om zijn job uit te oefenen. In tegenstelling tot sommige andere werknemers bij SDLR verrichtte verzoeker geen veldwerk in de provincie of werkte hij niet in een duidelijk zichtbare positie. Verder blijkt dat SDLR niet samenwerkte met buitenlandse of Afghaanse troepen en was verzoeker niet op de hoogte van het feit of SDLR met de Afghaanse overheid samenwerkte. Evenmin kon verzoeker enige inhoudelijke informatie geven met betrekking tot de projecten waarmee USAID en SDLR bezig waren (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 16 mei 2017, p. 3-5). Verzoeker betwist deze vaststellingen niet, doch meent op basis van het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 dat hij louter omwille van zijn werk bij de NGO, die gesponsord werd door USAID, geviseerd kan worden en dat daarbij niet vereist is dat hij een zekere functie binnen de organisatie zou hebben. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat UNHCR tevens overweegt dat dergelijke personen mogelijks nood hebben aan internationale bescherming, afhankelijk van de individuele omstandigheden van het geval. Gezien verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn werk reeds problemen zou hebben gekend en gezien zijn job zich achter de schermen afspeelde en hij zich niet bezighield met de uitvoering op het veld, noch met enige inhoudelijke omkadering, maakt verzoeker *in casu* niet aannemelijk dat hij omwille van zijn werk bij de SDLR nood heeft aan internationale bescherming. Dat deze ngo gesponsord werd door USAID en dus geassocieerd kan worden met de Verenigde Staten, doet hieraan geen afbreuk. Waar verzoeker in het tweede middel nog betoogt dat zijn vertrek ervoor gezorgd heeft dat er heel wat argwaan gewekt werd omtrent de activiteiten die hij uitoefende in Afghanistan, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Gelet op het voorgaande, weerlegt verzoeker de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaanvraag, niet. Het geheel van deze motieven blijft dat ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Een onderzoek naar de voor verzoeker voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Afghanistan is te dezen irrelevant daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker in de provinciale hoofdstad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoeker in de stad Jalalabad een hervestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

In het derde middel merkt verzoeker op dat de veiligheid tussen Kabul en Jalalabad niet gegarandeerd is. Hij verwijst hiervoor naar de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 14 december 2016 en citeert uit drie internetartikels van 2015 (zie stukkenbundel verzoeker, stukken 7, 8 en 9) waaruit moet blijken dat de veel gebruikte "*Kabul-Jalalabad Highway*" frequent het doelwit wordt van aanvallen en "*kidnappingen*" en waarin gewezen wordt op de groeiende moeilijkheden die de overheidstroepen kennen om de invalswegen van en naar Kabul te controleren. Er wordt evenwel op gewezen dat niettegenstaande uit de informatie van het CGVS en verzoeker blijkt dat er sprake is van een toename van het aantal gewelddadige incidenten, uit dezelfde informatie ook blijkt dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afgaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c), van de Vreemdelingenwet. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat de informatie gevoegd bij de aanvullende nota van verwerende partij (de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*") dateert van 7 maart 2018 en aldus van recentere datum is dan de informatie waaruit verzoeker citeert.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt (onder meer) het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Dit rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze vaststelling wordt bevestigd in het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van december 2017 en de COI Focus "*Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 20 februari 2018 (rechtspiegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk

nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Voorts blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (adm. doss., stuk 19, map met 'landeninformatie') en de stukken gevoegd bij de aanvullende nota van 7 maart 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, het Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar, waarvan Jalalabad de hoofdstad is, behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt ook vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de iure* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie (adm. doss., stuk 14, map met 'landeninformatie') blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische *Improvised Explosive Devices* (IED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*"-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie "*security enforcements*". Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van die aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat Islamitische Staat (IS) actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en de "*Afghan National Security Forces*" (ANSF) bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er voor hen geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. *In casu* beschikt verzoeker evenwel over een veilig en redelijk vluchtalternatief in de stad Jalalabad.

Waar verzoeker de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en meer specifiek in de stad Jalalabad betwist en rapporten en persartikelen bijbrengt om aan te tonen dat de situatie in Jalalabad onveilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in de stad Jalalabad een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, doch dat de bij het verzoekschrift gevoegde stukken in dezelfde lijn liggen als de informatie van het CGVS. In zoverre uit de beschikbare informatie blijkt dat er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag

gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dit blijkt evenmin uit de zeer recente informatie die verwerende partij bij haar aanvullende nota heeft gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het in het derde middel gevoerde betoog volstaat dan ook niet om voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te weerleggen. In zoverre verzoeker vreest dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen en het recent opduiken van IS zal omslaan in een burgeroorlog, beperkt hij zich tot veronderstellingen en speculaties over wat in de toekomst kan gebeuren. Met een dergelijk sibillijns betoog toont verzoeker niet aan dat er ten aanzien van hem zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar Jalalabad zou vertrekken, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad is voorts van oordeel dat, rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, van hem redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in de provinciehoofdstad Jalalabad vestigt. De commissaris-generaal kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdende met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u een opleiding genoten hebt, verschillende talen machtig bent en reeds enige werkervaring hebt. Verder blijkt dat u in het kader van uw studie en gedurende de periode dat u werkte voor SDLR reeds in de stad Jalalabad hebt gewoond (CGVS I p. 5, 13). U huurde er een kamer aan de Talaji kruising (CGVS I p. 13). Bovendien beschikt u in Jalalabad over familiale banden. Zo verklaarde u dat uw neef langs moederskant, N. K. (...), waar u ten tijde van uw eerste gehoor op het CGVS nog steeds contact mee had (CGVS I p. 7) en die u uw documenten opstuurde, in Jalalabad woont, waar hij werkte voor een apotheker. Hij is bovendien getrouwd met uw zus. Twee van zijn andere zes broers trouwden eveneens met zussen van u. Zij wonen samen in een huis dat zij zelf bezitten, in de wijk Khoshumbad dichtbij de luchthaven (CGVS I p. 7). Daarenboven blijkt dat u reeds eerder, nl. tijdens uw studie, bij uw zus in Jalalabad heeft gewoond. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er zelfstandig een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u in Jalalabad de taliban vreesde (CGVS II p. 11). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Waar verzoeker in het derde middel volhardt in zijn verklaring dat hij door de taliban gevisieerd wordt en meent dat zij hem in gans Afghanistan kunnen vinden, kan worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof wordt gehecht aan zijn voorgehouden vervolgingsfeiten.

Waar verzoeker in het derde middel laat gelden dat hij nog klein was toen hij in Jalalabad bij zijn zus heeft gewoond en dat er nu geen plaats meer is voor bezoek in het huis van zijn zus, zodat hij er zeker niet zou kunnen intrekken, gaat hij er aan voorbij dat in de bestreden beslissing tevens wordt gesteld dat hij niet alleen over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er

zelfstandig een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt. Dat verzoeker niet bij zijn zus zou kunnen intrekken doet hieraan geen afbreuk. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen, zoals verzoeker *in casu*, en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Waar verzoeker er in het derde middel verder nog op wijst dat personen uit Jalalabad een zeer negatieve houding aannemen ten aanzien van personen die afkomstig zijn uit Khogyani, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Verzoeker wijst in het derde middel nog op de erbarmelijke situatie waarin terugkeerders in Afghanistan terecht komen en geeft ter illustratie hiervan enkele citaten uit rapporten en een persartikel weer. Hoewel erkend wordt dat de leefomstandigheden van vluchtelingen die woonachtig zijn in de "*informal settlements*" in grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn, vermag dit betoog geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Gelet op zijn persoonlijke situatie maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat hij daar in een vergelijkbare situatie zal terecht komen. Er zijn naar het oordeel van de Raad *in casu* dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Jalalabad in mensonwaardige omstandigheden, eventueel in "*een IDP settlement*", zal terecht komen. Voorts maakt verzoeker met zijn algemene, theoretische betoog niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar de stad Jalalabad met socio-economische moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. In het dossier van verzoeker zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Verzoeker is immers een volwassen en gezonde jongeman uit wiens verklaringen blijkt dat hij over de nodige ondersteuning en contacten beschikt die hem in de mogelijkheid moeten stellen om in de stad Jalalabad een bestaan uit te bouwen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad dan ook vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker in de stad Jalalabad over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS tot twee keer toe uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.10. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig april tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN